

เล่าเรื่อง..... ผี ภูติ กระสือ กระหัง ปอบ (ดูคลิปผีกระสือที่ปทุมธานี)

นำเสนอเมื่อ : 8 ก.ค. 2552

วันนี้เอาเรื่องผี ผี มาเล่าสู่กันฟัง เพราะผี มีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตคนไทยเราตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

บรรพบุรุษของเราท่านไม่ได้มั่งมีเลย ตรงกันข้ามท่านมีดวงปัญญาที่สว่างไสวมาก แต่ทว่าคนในยุคนี้ไม่มีความหมายของคำที่ท่านพูดทิ้งเอาไว้ บางคนไปเหมาเอาเองว่า ภูต ผี ปีศาจ นาค ยักษ์ คนธรรพ์ ครุฑ ไม่มีจริง เป็นเรื่องราวจนที่แต่งขึ้น อันที่จริงสิ่งเหล่านี้มีจริง และได้มีกล่าวไว้มากมายในพระไตรปิฎก แต่เมื่อเรายังไม่ได้พิสูจน์ หรือพิสูจน์ไม่ได้เพราะทำไม่จริงจังหรือไม่ถูกหลักวิชา จึงไม่ควรไปสรุปอย่างนั้น เพราะเรื่องเหล่านี้สามารถพิสูจน์ได้ โดยพิสูจน์แบบพุทธวิธี ซึ่งทุกคนในโลกสามารถพิสูจน์ได้ไม่จำกัดกาลเวลายกเว้นบุคคล ๒ ประเภท คือ คนตาย และคนบ้า ปัญญาอ่อน เพราะเขาสูญเสียระบบประสาทการเรียนรู้

ผีอันที่จริงก็คือ อดีตมนุษย์นั่นเอง คำว่า "ผี" มีความหมายกว้างมาก เพราะรวมถึงกายละเอียดในระดับพื้นมนุษย์ หลงๆ อยาง เช่น สัมภเวสี ภูมมเทวา ยักษ์ วิทยากร เป็นต้น เราควรมาศึกษาทำความเข้าใจกับเพื่อนอดีตมนุษย์บาง เราจะได้รู้ว่า ความเป็นอยู่เขาเป็นอย่างไร ทำไมเขาต้องไปอยู่อย่างนั้น ซึ่งเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจทีเดียว

กระสือ คือ ภูตชนิดหนึ่ง วิบากกรรมที่ทำให้เป็นภูต ตอนเป็นมนุษย์หากินทางมิชอบ คือ หลอกหลวงต้มตุ๋นเพื่อนมนุษย์ เช่น นำ ของปลอมมาหลอกขายเป็นของจริง หรือของโบราณ ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชายก็ตาม ตายแล้วก็จะไปเป็นเปรตก่อน มีความหิวโหยมาก ชอบกินบุตรภูต ของบุตรของเนา เพราะวิบากกรรมมีพฤติกรรมสกปรก โลกอยากได้ทรัพย์ของผู้อื่นในทางมิชอบ

พ้นสภาพจากเปรต หากกรรมยังไม่หมดก็จะมาเกิดเป็นภูต จะกินได้เฉพาะของสกปรก ของคาว ของเน่าเหม็น โดยจะเข้ามาสิงคนที่วิบากกรรมเหมือนที่ตัวเองเคยทำตอนเป็นมนุษย์ คือไม่ใช่จะเข้าสิงใครก็ได้ จะเข้าสิงได้เฉพาะบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ คือมีวิบากกรรมอย่างเดียวกัน มันถึงจะดูดไป หากันได้

ภูตมีลักษณะรูปร่างคล้ายๆ ผู้ แต่มีฤทธิ์มากกว่า คือสามารถแปลงกายเป็นสัตว์ได้ แต่ผีแปลงกายไม่ได้ ภูตบางตนแปลงได้มาก บางตนแปลงได้น้อย บางภูตแปลงได้ ๒ อย่าง ๓ อย่าง ๔ อย่าง บางภูตแปลงได้แค่เป็นหมาตัวโตใหญ่ บางภูตแปลงเป็นงูได้ เป็นต้น

ภูตจะมีชีวิตสิงมนุษย์อยู่เหมือนกาฝากที่ติดตามต้นไม้ต่างๆ ยิ่งอยู่นานไปก็ยิ่งยึดทั้งร่างกายและจิตใจของมนุษย์นั้น เหมือนกาฝากที่ขยายขึ้นคลุมต้นไม้ พวกนี้จะชอบที่มีด ไม่ชอบแสงสว่าง แต่ไม่มีหัวและไส้ตามที่เข้าใจ จะถอดจิตของเจ้าของร่างออกขณะเจ้าของร่างนอนหลับ

เมื่อถอดไปแล้วเจ้าของร่างก็ไปไหนไม่ได้ จะเห็นเป็นดวงไฟสว่างเป็นสีๆ ส่วนใหญ่ ก็จะมีสีเหลือง สีแดง สีเขียว สีส้ม ลอยขึ้นๆ ลงๆ เพื่อหาอาหาร

ดวงนั้นก็คือ ดวงจิตของมนุษย์ที่มีวิบากกรรม แล้วถูกบังคับให้ออกมา โดยภูตจะหุ้มดวงจิตนั้นไว้ ซึ่งมนุษย์จะเห็นแค่เพียงดวงลอยไปเท่านั้น แต่มองไม่เห็นตัวภูต

กระสือชอบกินของสกปรก ของคาว ของเหม็นเน่า เวลากินก็ต้องแปลงร่างเป็นภูตก่อน มีรูปร่างคล้ายๆ คน ผอมๆ ดำๆ นาเกลียด ไม่นุงผ่า แต่คนจะมองเห็นแค่ดวง แต่ตัวก็จะแปลงปรับขึ้นมาเลย มันจะกึ่งหยาบ กึ่งละเอียด แล้วก็กินของเน่าสกปรกด้วยความเอร็ดอร่อย เพราะวิบากกรรมบังคับ กินเสร็จแล้ว จะมาเช็ดปากกับเสื้อผ้าที่ชาวบ้านตากทิ้ง ว่างคางคิน แล้วทิ้งร่องรอยสกปรกไว้ มีความเชื่อ ว่า ถ้าเอาผ้าที่ฝึกระสือเช็ดปากไปฟาดดูที่บันไดจะทำให้คนที่เป็กระสือเกิดปากบวมบาง หรือเอาผ้าไปตมใหม่ปวดแสบปวดร้อนบาง นี่ก็เป็นเรื่องราวที่เสริมแต่งกันไป

ฝึกระสือมีทั้งหญิงและชาย ชื่อนั้นก็แล้วแต่มนุษย์จะสมมุติเรียก เช่น ผู้หญิงก็เรียกว่าฝึกระสือ ผู้ชายก็สมมุติเรียกว่า ฝึกระหัง แต่ฝึกระหังไม่มีกระดงเป็นปีกหรือมีหางเป็นสากดำขาว อันนี้มนุษย์สมมุติกันขึ้นมา

จะมีการสืบทอดจากร่างหนึ่งไปอีกร่างหนึ่ง เมื่อวิบากกรรมนั้นยังไม่หมด และมีหลากหลายวิธี โดยผู้ที่จะมาสืบทอดต้องมีการสมมุติเดี่ยวกัน ถ้าไม่มีผู้มีการสมมุติเดี่ยวกัน ภูตก็ต้องตายไปพร้อมกับร่างที่สิงนั้น คลายตนกาฝากตายพร้อมกับต้นไม้ที่ตัวเกาะอยู่ แล้วไปเกิดเป็นอย่างอื่นตามวิบากกรรมต่อ เหมือนตายจากเปรตมาเป็นภูต ตายจากภูตก็ไปเป็นอะไรต่ออะไรตามวิบากกรรมที่ทำมา

ผีปอบ คือ ผีสายยักษ์ อยู่ในสายการปกครองของท้าวเวสสุวรรณ ที่เข้าสิงร่างมนุษย์ก็เพื่ออาศัยร่างมนุษย์กินอาหาร โดยเฉพาะอาหารดิบๆ หรือสัตว์เป็นๆ เช่น ไปหักคอเปิดไก่ในเลากิน หรืออาศัยร่างเหมือนเป็นร่างทรง เพื่อยกระดับตัวเองว่ามีผู้นับถือมากๆ หรือเพื่อทำร้ายให้เจ็บป่วยหรือตาย เพื่อที่ว่าตายแล้วจะได้ไปเป็นบริวารหรือ สาธุศิษย์ หรือตายแทน เพื่อตนจะได้ไปเกิดใหม่

ไม่ใช่เข้าสิงได้ทุกคน จะเข้าสิงร่างมนุษย์ที่มีวิบากกรรมทางนี้ คือ อดีตเคยนับถือผีเป็นที่พึ่ง ที่ระลึกยามมีทุกข์ จนเป็นประเพณีธรรมเนียมปฏิบัติสืบต่อกันมา มีจิตผูกพันกับผี และกรรมทำปณาติบาต ฆ่าสัตว์เช่นไหวผี บูชาที่ก็ฆ่าสัตว์เล็ก เช่น เป็ด ไก่ บางทีก็ฆ่าสัตว์ใหญ่ เช่น วัว ควาย เป็นต้น จึงทำให้พวกนี้มาเขาร่างได้

การเข้าสิงเขาจะกุดทับด้วยมนตร์ทำให้ขาดสติ หรือหมดสติไป ขึ้นอยู่กับว่าทับครึ่งตัวหรือว่าเต็มตัว ถ้าครึ่งตัวก็จะขาดสติ แต่พอรู้อยู่บาง แต่wabังคับตัวเองไม่ได้ แต่ถ้าเต็มตัวนี้จะหมดสติไม่รู้สึกรู้ตัว

ทำไมคนเราจึงเกิดมาต่างกัน ทำไม บางคนจึงต้องไปเกิดในหมู่บ้านที่มีคนนับถือผี เลี้ยงผี ที่ไปเกิดตรงนั้นเพราะมีวิบากกรรมหลายอย่าง เช่น ทำทานมาน้อย มีความตระหนี่ อวดดีถือดีจัดจนเป็นนิสัย เลยทำให้ไปเกิดใน หมู่บ้านชาวป่าที่นับถือผี มีการฆ่าสัตว์เช่นไหวผี ตามความเชื่อถือของบรรพบุรุษ

ที่จริงการฆ่าสัตว์ใหญ่สัตว์เล็กเช่นไหวผีนั้นเป็นเพราะความไม่รู้ว่าจะไปพึ่งอะไรในยามที่มีทุกข์ เช่น

เจ็บไข้ได้ป่วยก็ไม่รู้สาเหตุมาจาก อะไร ก็เลยคิดว่าผีทำ จึงทำการเช่นไหว้ผี ซึ่งบางทีก็หาย บางทีก็ไม่หาย ที่หายเพราะว่าโรคมีน้อยกับหมุดกรรม จึงคิดว่าผีช่วย จิตก็หมกมุ่นอยู่กับเรื่องผีๆ ตายแล้วก็หายไปเป็นผีบางปีศาจบาง ก็หมนเวียนวนกันอยู่อย่างนี้

ซึ่งแต่เดิมก็ไม่ได้รู้ว่าผีหรือไม่มี เมื่อมีความทุกข์ก็คิดว่าผีแกล้ง จะต้องเช่นไหว้ แล้วผีจะช่วย หนาววันเข้าเมื่อนับถือผีแล้ว ใจก็ ผูกพันอยู่กับผี ตายแล้วก็ไปเป็นผี ต่อมารู้จักกลายเป็นเลี้ยงผีจริง แต่เดิมผียังไม่มี แต่คิดว่ามี พอคิดว่ามีใจก็ไปผูกพันกับความไม่รู้ตรงนี้ เอาของมาเช่นไหว้ แล้วยังบังเอิญเช่นแล้ว หายป่วย ก็เช่นไหว้ด้วยการฆ่าสัตว์ทำปาณาติบาตเข้าไปอีก ก็ยิ่งเห็นผิดเข้าไปอีก พอตายไปแล้ววิบากกรรมทำให้ไปเกิดเป็น ผีอยู่แถวนั้น

เมื่อความเชื่อสืบทอดมาถึงชนรุ่นหลัง คราวนี้ก็ได้นับถือผีจริงๆ แต่ผีก็ไม่ได้ช่วยอะไร เพราะตัวเองก็ลำบาก อดๆ อยากๆ ต่อมามีผู้ที่ตายก็กลายเป็นผี มีผีบางตนไปพบกับวิทยากร ก็ขอเรียนมนตร์เรียนไสยเวท ซึ่งส่วนมากมักจะเรียนเพื่อมุ่งทำลายล้างกันเป็นส่วนใหญ่ ก็จะมีวิชาพวกนี้ มากะชิบขางหู ให้ทำอย่างนั้น อย่างนี้ แล้วยิ่งนับถือสืบๆ กันต่อๆ กันเรื่อยมา

เพราะฉะนั้น คนที่ถูกผีเข้า ผีสิง หรือเกิดในครอบครัวนับถือผี จะพ้นจากกรรมพวกนี้ได้ ต้องเลิกนับถือผี แล้วให้ตั้งมั่นในพระรัตนตรัย ทำบุญทุกบุญ ทั้งทาน ศีล ภาวนา ให้สม่ำเสมอจนตลอดชีวิต ก็จะพ้นจากกรรมเหล่านี้ได้

เพราะใจผูกพันกับอะไรก็จะไปอยู่กับสิ่งนั้น ผูกพันกับคนก็ไปอยู่กับคน ผูกพันกับสิ่งของ ผูกพันกับสัตว์ ผูกพันกับวิชา หรือผูกพันกับสิ่งที่ตัวนับถืออย่างไร มันก็จะไปอยู่อย่างนั้น เพราะฉะนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์จึงสอนให้ไม่ยึดมั่นถือมั่น ไม่ให้ผูกพันกับสิ่งใดที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร แต่ให้มาผูกพันกับ พระรัตนตรัย เพราะพระรัตนตรัยเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง

แหล่งข้อมูล

<http://board.palungjit.com/f12/%E0%B8%9... 50316.html>

คลิป์ผีกระสือ ที่ปทุมธานี